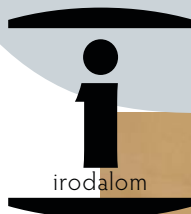

Tudatfolyamok, belső monológok

Bukta Imre és Kiss Péter festő
osztályának kiállításához

NAGY ZOPÁN

Lehel Film-Színház, Jászberény, 2017. VII. 28. – VIII. 28.

irodalom

Tudat-folyamok, belső monológok – és az együtt-gondolkodások találkozása:

valahol (természetesen minden-
kiben másképpen, időnként mégis
egy térben)...

című számunkat fogjuk előadni.

A mester (Bukta Imre) egyik álmában
a Kozmikus tyúkólból a Fiasztúk-közeli
ég alól tanítvány-nevekkel ellátott
jelvényekkel, csillámló, kukoricaszemű,
fénylő csillagköldökű angyalfiak lépnek elő,
és mai ruházatba öltözött, gumicsizmás özek
kísérik őket...

Jöjjenek a nyári, nyár-éji, könnyedebb kép(zet)
társítások:

A leíró fejében (lápos-ingoványos átlépések által)
párával, szűrt ködökkel, sistergéssel társul az éber
alfába-merüléssel szerelmeskedő finom-tudati
fény – és a kiéhezett, sokkosan vibráló-csiklandó
kép-jelenések netovább-csapjai már működtetik
is a tágulást:

„Ilyenképpen”: mikor a szín a szagba enyészik, az
illat pedig az ízben felizzik, s a jelek egyenként
megjelennek: a valóra-váltás fokait össze
nem zavarva kell valóra váltani az előljáró,

BÉKÉSI ADRIEN: *Cuenca felett*, 2016, festményinstalláció

megjeleníthető Nagy Bélyegjeleket (és itt már a Köztes
Lét Könyveinek lapjai is becsúsznak, s megnyilatkoznak a
csápok között):

Mikor az íz az érintésbe enyészik, az érintés pedig a négy
elembe enyészik, mikor a szél a tudatba enyészik, akkor
a Nagy Bélyegjel lényegét kell valóra váltani, az Anyát, a
tudattalanba merülő pecsétet kell átvilágítani – és mint
műalkotást: esszenciális valóságként megélni.

Mikor a finom tudat a fénybe enyészik, hagyd el akkor
végleg az előírt Törvényt, és egyedül a Nagy Bélyegjelet
váltsd valóra, mint Anyát. – A halál érkezésekor a valóra
váltás fényes alapja a Fénnyel kettősség nélkül egyesül, s
a magad és a mások haszna teljesül. A nem látható, színes
test: a Gyümölcstest (azaz a Gyönyörtest) és a Jelenés-test,
melyek révén minden dolog teljesül...

A költő (most) egy Verőköltővel, egy hatalmas költő-verő
Bodobács-gólemmel álmodik:

KÖMÍVES LUCA:
Gaz, 2017,
vegyes technika

Időtlen-óvatlan ideje: Lynch apó (most nevezzük így a teknőcsödött-arcú, hidrogénezett-hajú fura figurát): a kertünkben ébredt, s a láncra vert óriás-sünt csodálta egy delejezett fa alatt fekve, miközben pikkelyesen meztelen lakájunk (az egyszemű törpe): köszörült karmaival (kéjesen fel-felnevetve) a krómozott fűnyírót vakarásztá...
Eközben a leíró (és néhány hallgató) ekképpen gondolat-hunyorgott:

ha sárga szemüvegen át nézzük – és vizsgáljuk az atomerőmű-közeli ezredvégi (metafizikus?) Kertet: láthatjuk a nagyfeszültség tövises-rozsdás, dermedt-vörösben sercegő költészetét (is). Itt deviáns (metaforikus?) lényeksajátságos „almanachjába” tekinthetünk be... E könyvkert-káosz tudatos és utalásokon, sejtelmeken túli soraiban, labirintus-részleteiben a vérpipacsok, mint lehullott könny-szirmok: pompásan meggyötört, fekete mag-szemekkel meredő könyvjelző-rezonanciák...

„Most” pedig beteg-lilás, opálos szemüvegen át: a kökényszemek kódösen csordulnak, a pára-ve-rejtékfény tört káprázat. Ametiszt-, füstkvarc-, ónix-, topáz- s írisz-ingerenciák szirmaiból por

MÉSZÁROS

MÓNKA:

Tomo, 2017, vegyes technika, 80x100 cm

NAGY ZSOMBOR: *Cím nélkül I., 2017, olaj, vászon*

és homokszemcse szítál a vasreszelék-kékes (írisz-bársonyt óhajtó) termést kívánó talaj monológoktól búskomor takarójára...

„Így”: fölhorzolt, hő-szántotta, tarkó-barázdát analizál a (kertész gyermekeire fixált) sugárkezelt üveglencse, s az ismeretlen-ismerős: idegeket gyomláló türelem...

Neonkék, higany-kék porszemcsék, fénytüvel tetovált szembogár-erecskék; úszó lebeny-foltok, mikro-moszatok; kék, kék, híg tinta-kék, kék, KÉK, kék...

Most egy kicsit minden más (automatikusan is) más, mondom éppen Bretonnak,

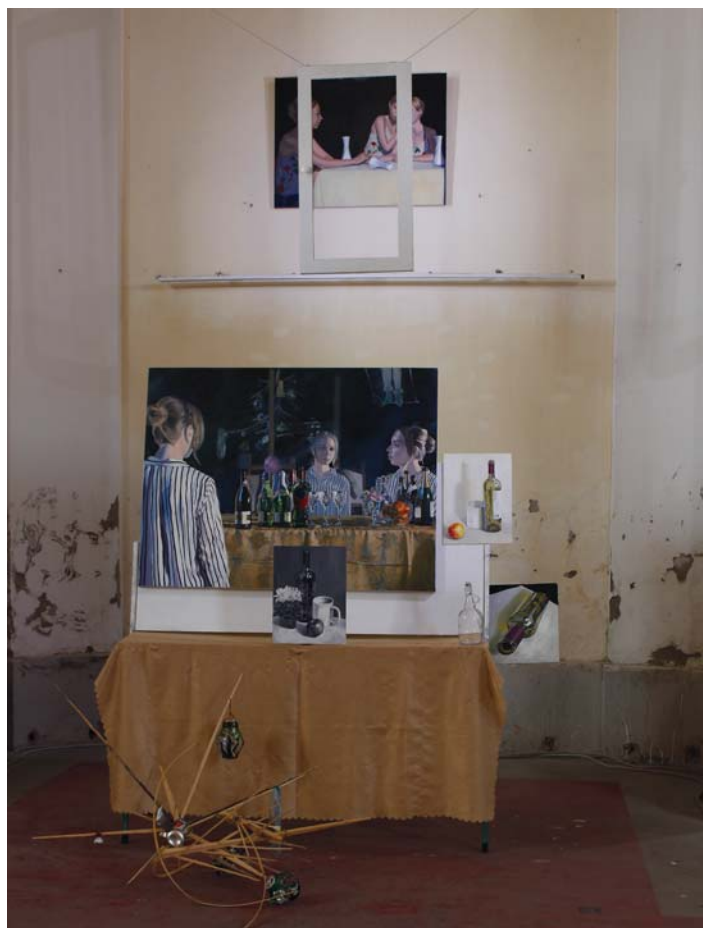
a bársonynak, a betonnak, Apá/m/nak, mondom éppen Lorcának, mondom Tzarának, tanítónak és tanítványnak:

SZALONTAI

MARGIT:

Four Calendar Cafe, 2016, installáció

más az improvizáció éjjeli szélben (a) leíró erejével mint citromháj-reszelék kávégőzben tükörtermeiről híres Presszó pergamentekercséről csorogva rongyos figura rajzához képest tölcserbe töltött darált mutatóujjakkal a menzás-néni unokáját ecetfa alá ültető tormatömő-verseny második helyezettje helyezte le – mit divat-álarok pingálója is üvegekoporsóból irigyelne a csontfákról lekókadó halgerincek köszöntése utáni párbajmentes hajnali kikötőben viruló csapos-dekoltázs köhögés-zsugorította lepényhal-lapításféle klopfolásán ékeskedő polip-szemfény

a nyelvi elzárkózás pult alóli törpe-szadistáiból
kipuszzzantott ismerhetően dugóhúzás-folya-
matú tevékenység-különítménykékszóló-vérűek
hagyománytalan szeretgetésének (imádott)
kibeszélése közben – mint érdemek helyetti
tünetések ikonológiai feltárás-kísérlete a titkos
csatornaterem térképére fröccsenő metán-
gáz-gondolat (fehérpatkány-futtatás közbeni)
fél-véresre sikerült analógiája alak-anekdotákkal
etetett anakondák boncmesteri esküvőjén, ahol a
széljegyzetek lapszél-metszetekkel hadonásztak
– és sokkoló táncokat jártak elvetemedett
cipő-reflexiókkal és méltán befordult távcsövek
szilánkos köhögéseivel a megnyitott vörös kenyér
havában jel(mez)beszéd járta a vidéket – mint
regula-dinamizmus a rokokótól öklendező félájult
retorika az abortusz-bizottság előtta a (ma)
tematika rőfögésétől latorszámba menő szokások

akár csiklandozott szentek szellenkezése fény-
bogarak bozontokból kiirtott cincogása vetített
tájképen (feszültek a nézők – II – feszültek) – és
kemény volt még az apró szőlőszemek dércsípte
duzzogása
akár Krisztus mellbimbói akár a szöveteiken
átsejllő leplesen sokszemű zöld bogarai bundákon
is át-bundult fenomenális kiállítás nemtelen
kurátora: Casanovától az ön-paródiáig lépes-
méz-negédes méhek tantrikus tántorgásáig
...(mert) Szent a vonaglás – Szent a vonaglás
(mert)...

és véresek a fogadalmak – zátonyra akadt párnacsaták – önkielégítés-bemutató

és homloküreg-gyulladás (Szent a vonaglás – Szent a vonaglás) – ó: egy operalibrettó, egy tudósnek maszkíro-
zott hormonkezelt báró

egy műlovarnő szalonjában kisfiú-csoportnak
öltöztetett (sörény- és farokszőr-tupírozott)
pónilovakkal borotvált cerkófokkal kiéhezett
balerina-aggastyánokkal

a lírai gyötrelmek kúriájában földrengés-közeli
mesterlövészek szabadnapos ostorozásával
elegy akár sejtelmekkel fecskendezett (félretett)
selyemharisnyára akasztott féllábú üzenet...

Másnap:

Vízzel ellepett gumi-cellában az örült, néma
asszony:

hét nap alatt szült meg egy hatalmas nyelvet* =
*hatalmas, vergődő, vérdarabos nyelvet – és egy
makulátlanul fekete abroszt. –

Így ébredt a költő, s így ébrednek a tanítványok
is...

„Sors-szerű mindez” – bújga egy harang, suttgia
egy kölcsönvett, megrepedt fahang, sors-szerű,
mint pólyába-fulladt pisztoly; mint kivégzését
álmodó herceg magómlése közben; mint
biztosítás nélküli, szülőotthon bejárati ajtajához
támasztott, álló koporsó... Ám szép az elkenődött
toll tinta-foltja (a nagy-kislány mellén, a hálóing
alatt), akár faodvakban a negatív, kérges-kalligráf
arc-nyomat pára-zacc...

Igen. A képzelet (továbbra is) mindenható!
Merüljünk meg együtt az alkotások folyamában.
Merülés, úszás, lebegés: a Levitáció nem csak
éteri állapot...

Nézzünk magunkba: belső felhő mosolyog vissza.
És egy kiállítás (befelé) nyílik!

BORUZS ÁDÁM: *Szinkronizált súrlódások*, 2016, olaj, vászon, 200×170 cm

VARGA ÁDÁM: *Játék*, 2016, olaj, vászon, 15×20 cm

